

- **Ірина Кушнір:** Мене звати Ірина Кушнір. Сьогодні 28 квітня 2023 року, і в цьому онлайн інтерв'ю зі мною Людмила, і інтерв'ю для проекту «Переселенці з України» в англійському секторі вищої освіти. Людмילו, розкажіть будь-ласка коротенько про себе.
- **Людмила:** Я працюю все своє життя в освіті. Починала як вчитель середньої школи, середньої загальноосвітньої школи перші п'ять років. Потім, через деякий час, мабуть, із за професійного вигорання, я пішла зі школи. У мене навіть голос почав пропадати. В школі було дуже багато роботи, велике навантаження та дві зміни. Я працювала в соціальному секторі – соціальний захист молоді, управління освіти, управління соціального захисту на місцевому рівні. А потім, мабуть, скупила за освітою і знову повернулася, працювала з колегами. Навчилися багатьом навичкам. Я завжди була вчителем, а тут треба було працювати ще тренером, тобто викладачем для вчителів. І спочатку я була дуже невпевнена в собі. Чи маю право щось комусь розповідати, якщо сама не навчена багато чому. Я завжди дуже самокритично до себе ставилася. Завдяки роботі в мене з'явився шанс підвищити свій професійний рівень; це були літні школи в Британії, в Америці і це дало мені поштовх до того, щоб проводити навчання зі своїми колегами виключно російською мовою, тому що я викладаю англійську як іноземну все своє життя. Вони позитивно на це відгукнулися і сказали, що дійсно, це дуже гарно впливає на їх розвиток мовних навичок. Тобто були схвальні відгуки, і це додало мені можливість якось такої наснаги, краще працювати, бути більш наполегливо і якось розвиватись далі.
- **Ірина Кушнір:** Дякую.
- **Людмила:** Останні 3 роки я повернулася до школи. Так склалося обставини. Я науковець і викладач і працювала на різних щаблях освіти. Я знаю освіту, «from different angles», так би мовити. І думаю, що з повним правом можу щось комусь розповідати про це, тому що я знаюся на цьому.
- **Ірина Кушнір:** Так, дякую. А розкажіть, будь ласка коротко про ваш досвід переїзду до Великої Британії.
- **Людмила:** Досвід переїзду... Це не була спланована поїздка. Мої знайомі намагалися допомогти своїм сім'ям доєднатися до них, бо вони вже багато часу проживають у Британії. І саме тому, що була дуже небезпечна ситуація у моєму місті, я думала про це, але не думала, що поїду так далеко. І це для мене був такий внутрішній злам, я би сказала. У мене не було такого великого бажання кудись дуже далеко їхати, але особливо і вибору не було. І оскільки люди були мені знайомі, то я думала, що як доєднаюся, то мені буде легше у майбутньому подорожувати. Потім подорожувала сама. Так склалися обставини, що всі ті люди, які мене підштовхнули до переїзду, вони поїхали кожний окремо. А я почала заповнювати анкету, ще знаходячись в Україні, надіслала анкету і потім поїхала до одного зі своїх родичів, які навчаються за кордоном. І там я очікувала на вирішення питання, чи буде позитивна, яка буде відповідь на надіслану анкету до посольства в Британії. І коли прийшла схвальна відповідь, то купила білети і полетіла.
- **Ірина Кушнір:** Ясно, ясно. Відносно сектору вищої освіти в Англії. Наскільки ваш досвід пошуку роботи в секторі вищої освіти в Англії виправдав ваші сподівання? Ну і які ваші сподівання були?
- **Людмила:** Справа в тому, що всі анкети, які я передивлялася, які зараз пропонуються науковцям, спрямовані на науковців, які безпосередньо в даний час ними і є, оскільки я вже працюю в школі протягом останніх трьох років, то я не можу брати участь у спільних проектах як запрошений викладач, наприклад. Таким чином, мій досвід не затребуваний, хоча він дуже значний. Я почала шукати себе знову у викладанні у школі, хоча не завжди знаходила розуміння з боку деяких людей, коли вони казали: «Чому ти шукаєш школу чи викладання? Можна піти ким-небудь іншим працювати,

наприклад, у супермаркет і не витратити стільки часу на пошук роботи». Але моє бажання знайти свою нішу тут було дуже великим, тому я продовжую пошук роботи у цьому напрямку. Я вже маю певний досвід роботи у самоосвіті у Британії.

- **Ірина Кушнір:** А як ви уявляли у роботу в університеті в Англії?
- **Людмила:** Ну я не можу сказати, що я дуже чітко собі уявляли роботу в університеті в Англії. Я приблизно десь так думала, що якщо я буду працювати, то мабуть, асистентом викладача, тому що мають бути кваліфікації, підтвердженні кваліфікації, які співпадають з тими, які тут загально прийняті і, щоб вони були зараховані. Оскільки кваліфікації, отримані в Україні, і мій диплом кандидата наук, навіть якщо всі ці документи перекладені (документи про вищу освіту), вони не відповідають і не порівняні з місцевими кваліфікаційними рівнями. Тобто мені дуже важко і шлях до знаходження роботи є тернистим. Тому я не можу сказати, що в мене є чітке розуміння ким саме я могла б працювати. Я мабуть могла б працювати, брати участь у дослідженні з педагогіки, оскільки я є кандидатом педагогічних наук і досліджувала свого часу «спілкування вчителя із старшокласниками» - так називалась приблизно – «Формування умінь спілкування старшокласників». Можливо десь воно було б затребувано, треба було б шукати далі, але для початку треба встановити зв'язки з одним із університетів і подивитися чи тема яка мене хвилює, хвилює і місцеву громаду.
- **Ірина Кушнір:** Ви згадали, що ви дивилися на якісь програми для підтримки українців, які переселилися в Англію у зв'язку з війною для підтримки пошуку роботи в університетах. Які це були програми і чи шукали ви роботу в університеті іншим шляхом?
- **Людмила:** Весь пошук обмежувався тим, що я читала очікування, тобто вимоги до кандидатів, і я дочитувала до певної місії і розуміла, що там було зазначено, що ви маєте представляти певну наукову установу. Оскільки я не представляю наукову установу, а я продовжувала працювати онлайн в українській школі в школі, тож я зупинялася і вже далі нічого не шукала. Можливо треба було шукати далі і намагатися влаштуватися в «teaching assistant», тобто помічником викладача для початку, а далі з часом було б видно. Можливо ми себе часто самі обмежуємо, але як подивитися при заповненні будь-якої анкети, куди б ти не влаштовувався на роботу у світі, треба зазначати свій кваліфікаційний рівень, і коли ти навіть починаєш вибирати з тих, які вони пропонують, жодний з них не є твоїм. І тут ти не знаєш, навіть якщо ти подумки подумаєш, що твій рівень відповідає їх рівню, наприклад номер 3 чи 5, але ти не можеш надати жодних доказів цього, в тебе немає місцевих документів про цей кваліфікаційний рівень і тебе не розглядають як достойного кандидата. Я досить самокритично дивлюся на всю цю ситуацію і намагаюся на цьому шляху віднайти спосіб отримати підтвердження своєї кваліфікації і відповідність моїх кваліфікацій рівням, які зазначаються в їх кваліфікаційній освітньої шкалі у Британії.
- **Ірина Кушнір:** А можете сказати трошки більше відносно того, що ви робите зараз і що ви вже зробили для того, щоб підтвердити той кваліфікаційний рівень чи здобути, чи якісь довідки можливо ви пробували отримати?
- **Людмила:** Я звернулася до сайту «getintoteaching» і там є окрема рубрика, яка стосується саме українців, освітян, які за кордоном і для українців, насамперед. Одне із посилань наводить на заповнення анкети для порівняння кваліфікаційних рівнів. Я дійшла до того місця в анкеті, коли було сказано, що я маю підтвердити свої мовні навички, тобто надати якийсь сертифікат, документ про рівень володіння англійською мовою. Це має бути не менше B2, а оскільки у більшості тих, хто викладає рівень вище, то мені якось ніяково, чому B2. Але у мене зовсім немає сертифікатів чи дипломів про мої мовні навички. Другий шлях як можна підтвердити – це надати довідку з ВНЗу в якому ти навчався про те, що всі предмети викладалися виключно

англійською мовою. Я не можу сказати, що в час коли я навчалася у Києві, всі предмети викладалися англійською. Спеціалізовані так, були такі предмети як історія КПРС, діалектичний і історичний матеріалізм – певна річ, що ні. Але більшість предметів таки викладалися, тому це дало мені поштовх з нагальним питанням звернутися до адміністрації ВНЗ де я навчалася і вони відгукнулися. Я їх попрохала про довідку із зазначенням предметів, дисциплін, що вони викладалися виключно англійською мовою. Цю довідку я переклала, додала до цієї апіляційної заяви на сайті «getintoteaching» з приводу порівняння кваліфікаційних рівнів і відправила, а зараз очікую на відповідь. Такі були мої кроки.

- **Ірина Кушнір:** Це централізовано розглядається чи якимось конкретно університетами?
- **Людмила:** Ви знаєте, це якась безособова анкета як я зрозуміла, як все на багатьох сайтах gov.uk. І тому я не можу чітко відповісти на ваше запитання. Я не знаю яким чином це розглядається. Ще там була зазначена організація, яка це робить не на безоплатній основі і я навіть не розумію, те що я заповнювала, це мабуть безоплатна основа, але що буде далі я не знаю. Тобто все що роблю тут, це вперше і навпаки. Дуже багато запитань люди задають у чатах, не завжди у чатах є відповіді, починаєш шукати науковців, питаєшся в них, намагаєшся дістати відповідь – не завжди знаходиш, вони радять ще щось, то ти ще кудись звертаєшся і так пошук триває безперервно.
- **Ірина Кушнір:** Ясно, ясно. Ви також згадали за мову і за різні рівні, і що вимога мати не менше ніж B2. У вас зараз B2 і що у вас в плані відносно цього? Чи якісь курси чи спілкування з людьми для того, щоб підвищити той рівень. Чи хочете перездати той тест чи може його вже не треба буде? Яка ситуація з сертифікатами мовними і так далі?
- **Людмила:** У мене не здано жодного тесту. Я кажу, що у мене рівень вище, ніж B2, тому що я проходила онлайн тести і побачила, що мій рівень вище, ніж B2. Але це бездоказово, тому що у мене немає жодного документу, який би тестував мій рівень і засвідчував би володіння мовними навичками. У мене є певні труднощі у розумінні певних носіїв мови, коли вони дуже швидко говорять. Це не та англійська, яку ми навчали наших учнів. Хоча до цього, я дуже багато спілкувалася з іноземцями і завжди всіх розуміла. Я не можу сказати, що мені не треба навчатися далі. Мій шлях такий, що я хочу самовдосконалюватися паралельно, тобто і мову, і професійно. Тому я знайшла курси для вчителів з професійного розвитку. Вони дають міжнародну кваліфікацію, і головне, це буде міжнародно визнаний сертифікат. Це дуже солідні кошти для викладачів. І там має бути рівень, тобто вимоги до кандидатів не нижче C1. Щоб хоча б бути зарахованим на ці курси, треба виконати завдання, надіслати дуже детальну заяву, написати есе, а потім ще буде співбесіда. І тільки за результатами всіх цих пунктів мене буде зараховано на ці курси. Якщо у вимогах сказано, що рівень має бути не нижче C1, то я думаю, що це буде вже певним засвідченням мого володіння.
- **Ірина Кушнір:** Дякую. Ви згадали вже багато перешкод, які ви бачите на своєму шляху, на шляху інших людей, які в такій же ситуації, як і ви. Ви згадали за кваліфікаційний рівень, за мову. Чи є ще якісь проблеми, перешкоди, з якими ви зіткнулися в пошуку роботи і розгляданні взагалі можливостей влаштуватися в університет в Англії?
- **Людмила:** Я не знаю, чи я буду продовжувати пошук роботи саме в університеті, тому що мені кожного дня треба думати, чи спроможний я вижити у цій ситуації? Тобто мені треба себе прокормити, подумати про те, чи зможу я сплатити оренду. Тому що зараз я живу у хоста, і це не буде вічно. І якщо вже так дивитись конкретно на мою ситуацію, саме мою ситуацію, то мені треба шукати нове житло, його треба сплатити і у мене особливо немає часу на роздуми, щоб обирати, де мені працювати. Тобто я хочу працювати у сфері освіти, і я, мабуть, у зв'язку з тим, що дуже багато

пропозицій саме у школах, то я, мабуть, продовжу цей шлях. Зараз я працюю у «further education», тобто це, можна сказати, українською мовою «професійна освіта». Тому що це коледж і там навчаються діти, які прийшли туди з незакінченою середньою освітою, загальною середньою освітою. Це є обов'язковим у Британії. Це називається «further education». Чи піду я далі і вище, я не знаю. Але я намагаюся постійно працювати, не переривати свій шлях трудовий тут вже у Британії. І я дуже сподіваюся, що я це зможу. Тобто, перш за все, себе підтримати. І ще, таким чином, навіть намагаюся підтримувати родину та своїх родичів, які залишилися в Україні. Тому що там не дуже приваблива ситуація із зарплатою. Навіть моя не дуже велика зарплата тут, якимось чином, допомагає мені сприяти більш менш збалансуванню. Тому що ми всі намагаємось їм допомогти у ситуації, яка склалася, коли дуже важко в усіх сенсах і зарплатах, у тому числі в Україні.

- **Ірина Кушнір:** Так, так, дякую. Ви ще згадали раніше, перед тим, як почали робити якісь кроки для влаштування в загальну сферу освіти. Спочатку було ясно, що дуже важко влаштуватися в університет, ви знайшли роботу в іншій сфері в секторі освіти. Ви згадали про постійний пошук відповідей на свої запитання. Можете сказати трохи більше про це, тому що так здається, що звичайно, це нова система, все нове, дуже багато запитань і треба десь відповіді на це все знайти. І от як ніби організована система...
- **Людмила:** Як я знайшла роботу, ви хотіли дізнатися?
- **Ірина Кушнір:** Ну так, як ви знайшли роботу і в загальному, як ви шукаєте відповіді на свої запитання, коли ви хочете щось взяти, але немає якогось одного джерела, де можна почерпнути всі відповіді.
- **Людмила:** На початку у нас були непогані стосунки з моєю хост, у будинку якої надано мені житло. Вона мені дещо підказувала, тобто я дуже вдячна за це. І як би не склалась у майбутньому наші стосунки, все одно велике дякую, що нам британці допомагають якось зрозуміти більше про те, що і як відбувається в їх країні. Я розмістила своє резюме на сайті CV Library і мені почали телефонувати різні агенції. Потім я ще декілька разів відправляла своє резюме, тому що також були поради із Джоб Центру (Job Centre). Я періодично туди їздила, тому що у нас були зустрічі і була людина, яка допомагала скласти резюме і розповідала, як краще це зробити, що є різні типи резюме і що я б хотіла, як би було краще, щоб я була більш таким затребуваним кандидатом. Потім я ще й спілкуюся з освітянами, які є у чатах українських. І одна з них це моя колега. Вона також у секторі освіти працює. Вона мені підказала дещо. Тобто спілкування з українцями місцевими – це чати для українців, які є у тій місцевості, де я проживаю, і це різні чати. Якщо людина задає питання, то завжди знайдеться хтось, хто відгукнеться і щось розкаже, і ти потроху збираєш інформацію. Якщо ти починаєш навігацію на різних сайтах, то одне посилення за іншим, ти теж на багато чого можеш вийти. І до того ж люди, які пропонували мені виїхати до Британії, вони самі працюють у освіті. У них є багато зв'язків, контактів українських науковців. І одна з них, до якої ми звертаємося, як вже до гуру, які багато чого знають, багато чого досягли у цій країні, тому, безперечно, це дуже авторитетні особи для нас, і ми дослухаємось до їхньої думки. Тобто спостереження, обговорення із колегами, обмін досвідом і дослуховування до порад людей, які на цьому знаються.
- **Ірина Кушнір:** А чи є якісь джерела інформації місцеві, де можна у когось місцевого розпитувати, крім людей з ким ви живете, чи людей, які в мешкають у вашій місцевості?
- **Людмила:** Ні, ви знаєте, на жаль, ні. Тільки якщо мені потрібна якась порада, то я тикаюсь туди сюди і не завжди знаходжу відповідь. Я працевлаштована від агенції, і дуже багато незручностей пов'язано з тим, про що я зовсім не здогадувалась. І тільки зараз, наприкінці навчального року розумію, що і де і як відбувалося. І коли я стала

вже більш досвідченою і задавати конкретні питання, то я зрозуміла, що й в агенції від мене не очікували цього, тому що система оплати фахівців, з якої ми не знайомі, відрізняється від української. Тобто є такі питання на кшталт, що ти маєш знатися як юрист і розібратися у цьому. Тобто ти шукаєш поради у юристів, у освітян, у просто людей, які знаються на податках, що треба сплачувати, куди сплачувати, а чи маю я сплачувати. Ну, тобто дуже широкий спектр людей, які можуть допомогти, але на місцевому рівні таких людей поруч зі мною немає, на жаль. Тому дуже багато намагань і дуже часу і сил відбирає всі ці спроби знайти саме ту людину, яка б могла тобі порадити щось корисне. І в мене є досвід не дуже позитивний, коли в одному з чатів було об'явлено, що буде зустріч із двома фахівцями міжнародної організації, які займаються біженцями, і є така організація у місті Пітерборо. І вони приїхали до нашої місцевості, була зустріч, і один із представників питає: «Де ви працюєте? Ким ви працюєте? Які у вас запити?». Коли ви кажете які у вас запити, то вам кажуть іти до іншої людини. Сидить інший представник і каже: «Ось моя адреса, ви мені надсилаєте свої документи і якщо вас цікавить, наприклад, кваліфікаційні рівні, я буду вам допомагати. Ви маєте надіслати всі свої документи про освіту.» Я надіслала. Потім ця людина зникла з обрію. На зв'язок не виходить. Коли я намагалася нагадати про те, що була така зустріч, були начебто ваші намагання нам допомогти, то, будь ласка допоможіть. Потім я знайшла цю організацію у Фейсбуку, я писала в месенджер, і не було жодного відгуку. Я зрозуміла, можливо, я неправа, але що вони взяли всі наші дані, всіх хто там був на цій зустрічі...можливо, вони відрапортували, що вони нам допомогли. Це дуже погана річ, що я так думаю, я розумію, але в мене склалося враження дуже стійке, що допомоги...[втрата зв'язку] І ця інформація була надіслана як доповідь про виконану роботу, мабуть, з двома представниками цієї Міжнародної організації. Якщо ніхто не виходить на зворотній зв'язок, то як ще це можна розцінювати? Ось такий досвід в мене є.

- **Ірина Кушнір:** Ясно. Відносно можливостей. Звичайно, здається, що є дуже багато перешкод. А чи бачите ви якісь можливості і підтримку, яка реально існує тут, в Британії, для допомоги українцям влаштуватися у вищий освіті?
- **Людмила:** Все, про що я чула, говорить про те, що можна влаштуватися у освіті тільки в школу. Жодного відгуку про те, що можна влаштуватися в університеті, я не чула. І навіть та людина, яка одна з тих двох, про яких я казала на початку своєї розповіді, що підштовхнула мене до приїзду до Британії, вона працює в університеті. Але це не мій фах, це не педагогіка, це природничі дисципліни і у людини дуже, ще задовго до війни, склалися певні стосунки з певними освітніми організаціями у Британії, тому ця людина затребувана. У мене був інший шлях, і я не така впізнавана науковець, щоб мене запрошували іноземні університети до співпраці. Тому, я зупинилася на школі і далі вже ні про що не мріяла. Можливо, це якимось чином згодом можна буде переосмислити і щось зробити по новому, по іншому. Для мене це був би цікавий досвід і корисний.
- **Ірина Кушнір:** Дякую. Ну а якби можна було організувати якусь допомогу для українців переселенців через війну тут. Що, на вашу думку, було б дуже потрібно для українців для того, щоб полегшити такий шлях, з влаштуванням у вищу освіту?
- **Людмила:** Інформування, і треба було б, щоб представники якоїсь новоствореної агенції чи установи, чи просто, можливо, якась громада на громадських засадах, щоб вони з нами починали спілкуватись через ті канали інформації, які доступні нам, коли ми приїжджаємо до нової для нас країни. І через чати призначаються зустрічі, інформування людей і з'ясовується, для кого ця тема цікава. І я думаю, що і моя колега, яка зараз знаходиться у Лондоні, але продовжує викладати англійську практику мови своїм студентам у Києві онлайн, вона б так само хотіла працювати, але працює тільки для України, на Україну, але не працює у Британії. Коли вона намагалася якимось

заробити собі на життя, хоч трохи, найбільше вона могла розраховувати тільки на роботу у «Primary School». І це таки був не дуже гарний досвід для неї, тому що коли нас влаштовують агенції, нас зовсім не інструктують, даються просто матеріали, людина йде, і вона викладає математику, чи ще щось, а вона філолог, і це не надає впевненості у собі, розумієте? І людина розуміє, що вона не затребувана тут, вона затребувана тільки в рідній країні, тому що тут дуже багато перешкод. То я думаю, що канали інформування мають бути саме у тих місцях, у кожній місцевості, де збираються українці. А є такі місця, я впевнена, в кожному графстві, коли всі українці знають, що, наприклад, по суботам вони збираються у такій то церкві, а по четвергам вони збираються на мовні курси там-то. І тобто треба через оті чати, через якісь сторінки на фейсбуці давати об'яви і оголошення, і люди будуть більше знати і звертатися, я впевнена.

- **Ірина Кушнір:** Дякую. Ну і чи було б добре, щоб це організовували місцеві жителі чи місцеві, але з українськими коренями. Що було би більш корисно?
- **Людмила:** Я думаю, що принагідно можна було б поцікавитися. Я впевнена, що в кожній раді зараз, у кожному графстві є україномовні українці або просто українці, які там працюють. Тому що я зіштовхнулася з людьми, які саме з України і нещодавно приїхали. Вони вже працюють у місцевих радах і через них виходити на ці місцеві громади українців і планувати якусь спільну діяльність через місцеві ради. Тому що вони самі зацікавлені в тому, щоб ті, хто приїхав, були працевлаштовані, щоб вони сплачували податки, тому що вони тут знаходяться. І я думаю, що це була б велика справа і подяка з боку українців, які як я, не дуже багато знають і навіпамачки просуюються на цьому тернистому шляху.
- **Ірина Кушнір:** Дякую. Ну і які ваші плани на майбутнє?
- **Людмила:** Плани на майбутнє – переїхати до нового житла, самій його сплачувати, а для цього мені потрібна робота. Оскільки моя тимчасова робота закінчується із закінченням семестру чи академічного року. Тобто кожного разу треба думати про нову роботу. І якщо на майбутнє, то я, мабуть, не влаштовуватимусь на роботу через агенцію, бо вже навчена, і буду шукати роботу безпосередньо на сайтах навчальних закладів. І я думаю, що це додасть мені більше впевненості працювати над своїм вдосконаленням мовних навичок, насамперед. Скласти іспит на курсах на які я записалася. Я сподіваюся, що я буду зарахована туди. Тобто йти далі, підвищувати свій професійний і мовний рівень, забезпечувати самій собі тили, бо немає іншої точки опори. Тільки сам собі маєш допомогти. Але, мабуть, ще допомагатиме ще місцева рада, тому що там є допомога, яку отримують всі українці, і вона пропонується при переїзді в нове житло.
- **Ірина Кушнір:** Маєте на увазі фінансова допомога невеличка, так?
- **Людмила:** Допомога навіть для того, щоб людина могла придбати меблі. Фінансово - ні. Фінансово - так. Вони якось менші податки сплачують, різні типи податків, податок менший, так, фінансова допомога є. Так, ви праві, є допомога така.
- **Ірина Кушнір:** Дякую. Це в принципі всі запитання, які я хотіла задати. Лише хочу запитати, чи може ще щось прийшло на вашу думку, що було би варто згадати, а ми не згадали.
- **Людмила:** Ну с точки зору освіти, бо наша розмова мала саме таке спрямування, мабуть, ні. Просто я думаю, що ми завжди будемо продовжувати порівнювати, як це відбувається в нашій школі, як це відбувається в британській школі. Ми бачимо, порівнюємо кожного дня. І у нас свої враження, у кожного свої. І так само, як загалом про медицину, про побут, те з чим в побуті ми стикаємося. Тобто є плюси і є мінуси у кожній країні, і що для кого рідніше і більше підходить – це дуже індивідуально. Тому ми кожного дня щось нове дізнаємося. І головне, що ми, українці, допомагаємо один одному. Це дуже велика справа, тому що я, наприклад, не відчуваю, що я одинока

тому, що я можу зайти до кого звернутися. Я дуже вдячна долі, що є такі люди, які дуже багато чого досягли у цій країні. Це дуже було складно, і вони готові допомагати іншим. Дякую вам.

- **Ірина Кушнір:** Так. Дуже дякую. Дуже дякую за ваші відповіді. Було дуже цікаво і дуже потрібно. Дуже дякую.